

GÖMÖRI GYÖRGY

Csendélet

*A levendula ránő a szoborra.
Poszmébek dongják körül, kiszívják
mézét, kábultan erős illatától.
Lassú lánggal ég a vadszőlőlevél.*

*Elég a kertet nézni egy éven át:
szín- és szagélménynek elég.
Nyugtató ellentéte a megvadult világnak,
ahol embercsordák gyalogolnak remélt
jövő felé, másznak át éles drótkerítéseken.*

*A szobában önfeledten nyílik egy csokor rózsa.
De nem ad nyugalmat, mert a tévé
egyre válságot sugároz, s ha kikapcsolom,
hírei akkor is ott vibrálnak a langyos levegőben.*

Jelentés a túlvilágról

*Nagy a tolongás a feketezászlósok
rácsos Nemlét-kapujánál – sorban állnak
a vad, ifjú sorozatgyilkosok,
mennyei jutalomra várnak.
Mivel maguk is szétrobbantak a végén,
kérdés: össze tudják-e őket rakni megint
a Próféta angyalnak álcázott démonai,
vagy testrészeik úrszemétként keringenek majd
valahol az Alpha Centauri környékén? Az hamar
kiderül, hogy a beígért szűzlányok
csak a propaganda brosúrákban léteznek,
de egyáltalán, mi létezik még és milyen alakban?
Nem tudni, mi lesz az áldozatokkal,
ki üdvözül és ki kap a fényes öröklét
helyett sötét és tompa végnyugodalmat,
s ki marad meg az utódok emlékezetében?
Egy biztos: a halál önzetlen bajnokait
nem csak a drónok érik el hamarosan,
hanem azoknak az átka is, akiket miattuk
üldöznek el szétvert, felgyújtott otthonaikból.*